

Sygnatura akt: V GC 948/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 9 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Jadwiga Dobrowolska

Protokolant: Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2016 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. z/s w O.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. z/s w K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. z/s w K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z/s w O. kwotę 12 487,30 zł (dwanaście tysięcy czterysta osiemdziesiąt siedem złotych trzydzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 36,21 zł od dnia 15 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;
- 846,24 zł od dnia 15 kwietnia 2014 do dnia zapłaty;
- 880,68 zł od dnia 15 marca 2014 do dnia zapłaty;
- 890,52 zł od dnia 15 maja 2014 do dnia zapłaty;
- 1 062,72 zł od dnia 15 lipca 2014 do dnia zapłaty;
- 954,48 zł od dnia 14 czerwca 2014 do dnia zapłaty;
- 1 028,28 zł od dnia 14 września 2014 do dnia zapłaty;
- 1 092,24 zł od dnia 16 sierpnia 2014 do dnia zapłaty;
- 944,64 zł od dnia 15 listopada 2014 do dnia zapłaty;
- 905,28 zł od dnia 15 października 2014 do dnia zapłaty;
- 915,12 zł od dnia 15 stycznia 2015 do dnia zapłaty;
- 920,04 zł od dnia 14 grudnia 2014 do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 041 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda w dniu 22.04.2015r. złożył pozew, w którym wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, aby pozwany zapłacił na rzecz powoda, kwotę 12 487,30zł. wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy w Kaliszu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 11.06.2015r. pełnomocnik pozwanego złożył sprzeciw od nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniesiono w pierwszej kolejności zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Kaliszu.

Następnie pozwana potwierdziła, że zawarła z PW T. Gaz Si (...), (...) s.c. w dniu 3 stycznia 2011r. umowę dzierżawy butli po gazach technicznych. Już sam nagłówek umowy wskazuje, że wydzierżawiający winien wystawiać „oddzielne dokumenty dzierżawy”, według których powinien ilustrować ilość dzierżawionych butli, czego nie robił. Za taki dokument nie można uznać faktur VAT, gdyż są one jedynie dokumentami księgowymi. Ponadto tylko niektóre faktury podpisał prezes zarządu pozwanej spółki zaś pozostałe podpisały osoby nie posiadające umocowania pozwanej. Z tego powodu nie wiadomo ile w każdym miesiącu było dzierżawionych butli.

Podniesiono także, iż powódce nie należą się świadczenia wynikające z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zgodnie bowiem z ww. przepisem, rekompensata należy się od dnia nabycia uprawnienia do odsetek. Mając jednak na uwadze fakt, iż umowa stron nie przewidywała terminu zapłaty, uzasadnionym jest twierdzenie, że powódce przysługiwałoby uprawnienie do rekompensaty, jednakże nie za każdy miesiąc wynikający z faktur, a jednorazowa w kwocie równowartości 40 euro dopiero po upływie terminu zapłaty wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty z dnia 20 marca 2015r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka nabyła od firmy PW (...), (...) s.c. w następstwie przelewu wierzytelności, wierzytelność wobec pozwanego, wynikającą z tytułu opóźnienia w zapłacie faktur wystawionych z tytułu dzierżawy butli po gazach technicznych. O fakcie zawarcia umowy o przelewie wierzytelności nr (...) pozwana została zawiadomiona.

/Dowód: Odpis umowy o przelewie wierzytelności k.4-8

odpis zawiadomienia o przelewie wierzytelności wraz z potwierdzeniem odbioru k.28- 29

Powódka po nabyciu wierzytelności przesłała pozwanemu wezwanie do zapłaty. Pozwany nie dokonał zapłaty.

/Dowód: odpis wezwania do zapłaty k.9

Roszczenie wynika z niezapłaconych faktur VAT

Dowód: odpis faktur VAT k.11- 22, , zeznania W. S., T. I.

Przedmiotowa należność wskazana w fakturach VAT wynika z umowy umowę dzierżawy butli po gazach technicznych

Dowód: umowa dzierżawy butli k.23

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: W. S., T. I. , częściowych zeznań E. O. oraz dokumentów na kartach 4- 29 ujawnionych i zaliczonych w poczet materiału dowodowego. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z treścią łączącego strony stosunku prawnego. Zeznania zaś świadków wzajemnie się pokrywają oraz uzupełniają, tworząc logiczną całość, stąd zasługują na wiarę.

Sąd nie podzielił poglądu wyrażonego przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, iż przedmiotowa wierzytelność nie istnieje. W ocenie Sądu przedmiotowa wierzytelność wynika wprost z zawartej między stronami umowy, w której pozwany zobowiązał się płacić powodowi stałą opłatę dzierżawy w wysokości 4 zł plus VAT miesięcznie. Taka umowa została przez pozwanego z cedentem zawarta. Przede wszystkim umowa z dnia 03.01.2011r., zawarta między pozwanym a cedentem wierzytelności ma wszystkie niezbędne cechy umów. Wskazuje datę zawarcia umowy, cenę usługi, strony umowy, przedmiot umowy oraz własnoręcznie złożone podpisy. Z treści przedmiotowej umowy wynika, iż podmioty umowy, doszły do konsensusu w kwestii dzierżawy butli po gazach technicznych.

W związku z powyższym, Sąd nie podzielił poglądu pozwanego, iż roszczenie jest niezasadne bowiem, nagłówek umowy wskazuje, że wydzierżawiający winien wystawiać „oddzielne dokumenty dzierżawy”, według których powinien ilustrować ilość dzierżawionych butli, czego nie robił. Jeśli tylko niektóre faktury podpisał prezes zarządu pozwanej spółki zaś pozostałe podpisali jego pracownicy to znaczy, że posiadali umocowania pozwanej. Pozwany w każdym razie nie wykazał, że poinformować stronę umowy o tym, kto może podpisywać faktury a kto nie.

Zauważyć także należy, iż umowa w &6 przewidywała, iż „niedotrzymanie warunków umowy spowoduje jej zerwanie ze skutkiem natychmiastowym”. Skoro do jej zerwania nie doszło, to należy przyjąć, że umowa była realizowana zgodnie z wolą stron i gdyby nawet przyjąć za prawdziwe twierdzenia pozwanej o niewiadomej ilości dzierżawionych butli w każdym miesiącu, to w ocenie Sądu obie strony akceptowały ten stan rzeczy i nie miał dla nich znaczenia z punktu widzenia realizacji umowy dzierżawy.

W ocenie Sądu chybiony jest zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Kaliszu. Właściwość tut. Sądu wynika z art. 34 k.p.c. w związku z art. 454 par.1 zd.2 k.c. oraz Uchwały SN z dnia 14 lutego 2002r. sygn.. akt III CZP 81/01.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie cedent wierzytelności i pozwany skutecznie zawarli umowę dzierżawy, która uregulowana jest w art. 693 – 709 k.c. Zgodnie z treścią art. 693 § 1 i 2 k.c. przez umowę dzierżawy wydzierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydzierżawiającemu umówiony czynsz, który może być zastrzeżony w pieniądzach lub świadczeniach innego rodzaju.

Należy podkreślić, iż umowa dzierżawy jest umową, która reguluje stosunek prawny dotyczący korzystania z rzeczy albo z prawa. Jest to umowa wzajemna o charakterze konsensualnym. W kodeksie cywilnym umowa ta jest w swej konstrukcji podobna do umowy najmu i została uregulowana jako odmiana najmu. Od najmu odróżnia ją jednak przedmiot dzierżawy oraz prawo pobierania pożytków z rzeczy, które nabywa dzierżawca. Dzierżawa jest umową odpłatną – świadczenia stron są ze sobą korelatywnie związane, dzierżawca ma obowiązek płacić czynsz za używanie rzeczy niezależnie od tego czy uzyska on pożytki, choć strony mogą umówić się inaczej.

Obowiązek zapłaty czynszu nie zależy od tego czy dzierżawca rzeczywiście pobrał pożytki z rzeczy. Żaden przepis prawa, w tym także przepisy art. 664 k.c. w zw. z art. 694 k.c., nie dają dzierżawcy prawa do powstrzymania się w ogóle z zapłatą czynszu. Przepisy te uprawniają jedynie do wystąpienia z roszczeniem procesowym żądania obniżenia czynszu wyrokiem prawno-kształtującym sądu albo do wypowiedzenia umowy bez zachowania terminów wypowiedzenia (zob. wyr. SN z 12.10.2011 r., II CSK 29/11, L.).

W niniejszym postępowaniu oczywistym i bezspornym jest fakt, iż strony zawarły między sobą umowę dzierżawy, a następnie realizowały ją w sposób przewidziany jej treścią. Cedent będący wydzierżawiającym wywiązywał się z ciążącego na nim obowiązku. Pozwany natomiast początkowo wywiązywał się z zobowiązania głównego, tj. zapłaty comiesięcznego czynszu. W rezultacie okoliczności zachodzących po jego stronie, pozwany na pewnym etapie trwania umowy zaprzestał jednak regulowania należności na rzecz cedenta. Podkreślić należy, iż okoliczności, które miały wpływ na postawę pozwanego w niniejszej sprawie nie uzasadniają w żaden sposób braku zapłaty za czynsz

dzierżawny, a ponadto nie zwalniają strony pozwanej z podstawowego obowiązku wynikającego ze stosunku prawnego łączącego go z powodem tj. zapłaty- w zamian za dzierżawienie butli.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z powierniczym przelewem wierzytelności do którego mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 509 k.c.

Zgodnie z treścią tego przepisu, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa , w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przelew wierzytelności polega na przeniesieniu wierzytelności z majątku dotychczasowego wierzyciela do majątku osoby trzeciej na mocy umowy zawartej między zbywcą wierzytelności (cedentem) a jej nabywcą (cesjonariuszem). To przeniesienie jest skutkiem rozporządzenia wierzytelnością.

W myśl natomiast art. 513 par. 1 k. c . dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności, wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Przy analizie stosunku – dłużnik – cesjonariusz, wyodrębnia się dwie – ściśle ze sobą związane zasady. Pierwsza zasada to taka, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu. Dla dłużnika cedowanej wierzytelności ma to takie znaczenie, że cesjonariusz nie może żądać od niego świadczenia w większym rozmiarze , niż mógł to uczynić cedent.

Druga zasada to taka, że sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z tą , jaka istniała przed przelewem.

Oznacza to, że wierzytelność taka pozostaje „obciążona” zarzutami, jakimi była obciążona przed przelewem.

Przez zarzuty należy rozumieć wszelkie środki obrony, jakie może on zastosować, a które wpływają na istnienie, zakres lub skuteczność wierzytelności.

Takie zarzuty w niniejszej sprawie zostały podniesione. Jednakże zarzuty te nie znalazły uzasadnienia w zebranych materiale dowodowym.

Wysuwając zarzuty przeciwko cesjonariuszowi, dłużnik ponosi ciężar ich udowodnienia .

Na podstawie art. 513 par.1 k.c. wolno mu wysnuć przeciwko cesjonariuszowi zarzuty nie istnienia wierzytelności, skuteczności dokonanej cesji oraz zakresu nabytej przez cesjonariusza wierzytelności.

W niniejszej sprawie dłużnik wnosząc o oddalenie powództwa wysunął zarzut nieistnienia wierzytelności wynikającej z umowy między nim a cedentem wierzytelności.

Zarzut ten nie został przez niego udowodniony.

Z tego względu należało uwzględnić powództwo w całości i orzec jak w pkt 1 wyroku, bowiem strona pozwana w żaden sposób nie uprawdopodobniła okoliczności, które by ją zwalniały z zapłaty czynszu, wobec czego nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku wynikającego z art. 6 k.c., a mianowicie udowodnienia faktu, z którego wywodzi skutki prawne.

Odsetki za zwłokę należą się powodowi w oparciu o art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie zaś z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych rekompensata należy się od dnia nabycia uprawnienia do odsetek.

O kosztach procesu postanowiono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z obowiązującą zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany w całości przegrał proces dlatego też Sąd obciążył go kosztami niniejszego postępowania. Na koszty te składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 624zł, zwrot kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez powoda w wysokości 2 400zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17zł.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.